

МАНДИЋ

Ево ме у дуго сањаној песми
Да ли и у њеном досањаном ум
С којим се усудио противуречити
Емоцијама
Чулима и оној
Финој до нежности лирској пређи
Која се обмотава око срца
Када онемаћа
Када избушено месо постане од
Срчаних удара и превелике љубави у
Коју је упадало као у дуболки снег
Ево ме с обе стране
Хармоније и дисхармоније
Мандић наспрам Мандића с оним
Средњим словом М
Као са кавим орденом из кутије
Очевих одликовања за ратовање
Храброст и поштење
Евом ме у трагу без трага
Траговит у филозовском злочину
Кварења кругова
Са Србијом у дубоким водама
Као са каквим фантастичним добитком и
У малим насловима у
Наративима душица малих прича
Које као безимене
Безимене и бестелесне
Творевине расту брже и светлије од трулих
Писања у које књижевни кастрати у
Самице њихових јунака затварају Теслу и

Андрића
Мандић против Мандића
Никада да је тако било
У њима Једном М увек је горела
Ватра која греје
Која не односи градове
Шуме и
Људе и њихове куће
Ватра која не убија
Али
Пламен који ће спалити
Посмртне остатке књижевности
Заражене саме собом
Као куга са кугом
Колера са колером
Као као са као са
Шумовима на избушеном срцу језика
Те матерње иконе постања
Да ли српског или руског или у
Љубави свијеног као завет
Као сенка која крије сузе јунака и
Не да да га плач представља да
Цвили пред оним што може
Од чега су јачи
Мандић наспрам Мандића
У овој досањаној песми уочи
Светог Николе
Док се њих оба спремају да напишу сећање
На свог оца
Боже колико ли то правде има у
Поезији као мом једином дому у
Мојој страсти и мом завету да је никада
Никада ни у сну не напустим

Уочи Светог Николе 2017.